

De många inrättningar, dem i vårt Fädernesland den verksamma människokärleken stiftat, hafva med allt det goda de åsyftat och äfven till en del åstadkommit, likväl medfört flera olägenheter och missbruk ibland den folkklass, till hvars hjälp de blifvit grundlagda. I stället för att uppmuntra till ett på arbetsamhet och Christlig dygd grundadt sjelfbestånd, den enda grundeliga hjälp som kan meddelas; hafva de beklagligen gifvit anledningar till motsatta förhållanden, till minskad omtanka och flit, samt ett lättsinnigt förlitande på det allmänna understöd, såsom en af Lagen och Samhället försäkrad tillflykt för hvar och en behöfvande och klagande, den må vara på hvad sätt som helst, äfven genom lasten och brottet, kommen i behof. Så börja småningom Föräldrar, och skola framgent allt mera fortfara att tro sig kunna frisäga sig från sina barns både vård och uppfostran, den de, af vanan och inrättningarnas verksamhet föranledda, anse tillhöra Staten, såsom en makt, hvilken äger att tillhandahålla hvar och en dess behof; och hvarigenom således hvar och en småningom förgäter sin pligt att följa Skaparens i naturen förelagda ordning, arbetsamhet, omtaka och derpå grundadt sjelfberoende. Följderna af detta förhållande, hvilka icke otydeligen visat sig, äro lika förderfliga för enskilt, som allmänt väl. Då äktenskaplig sammanlefnad upphört att utgöra den husliga trefnaden, då barnen icke mera äro Föräldrarnas ära och blifva på ålderdomsdagen hvarken deras glädje eller stöd, då de ifrån de första dagarne äro främlingar för Faders- och Modershuset, då de derifrån intet arf få medföra af Gudsfruktan och de goda sedernas öfning, då både Föräldrar och barn synnerligast tänka på att, utan allt eget arbete, med tiggande under tusende skepnader, eller med ännu brottsligare medel, vinna bröd och boning för dagen, så är ofelbart den stora, välgörande naturordningen rubbad. Samhällets och mensklighetens välfärd fordrar, att den återgår till hvad den varit, i sig sjelf är, och bör vara. Sannt välgörande äro endast sådana stiftelser, som åsyfta att uppmuntra den i arbetet och dygden sträfvande människan, som vill uppehålla sig sjelf och i stilla tålmod draga sina mödor och bekymmer: en syftning, som om den ock legat till grund, och varit afsedd vid sjelfva stiftningen, likväl icke så alltid vid våra många välgörenhets-anstalter, träffat sitt mål. Tvärtom synas dessa anstalter af dem, för hvilka de äro stiftade, mera allmänt uppfattas i den mening, som skulle de vara ett påräknat skydd och en tillflykt, der lättsinnigheten, vårdslösheten och lasten kunna med fullt anspråk kasta sig. Att under sådana förhållanden, fattigdom och nöd allmänt synas tilltaga, då människokärleken dageligen allt mer och mer uppoffrar, är en lika allmän som sann, och ofelbart i sakernas naturliga gång grundad klagan. Då den enskilda omtankan, arbetsfliten och lefnadsdygden ersättas och likasom göres öfverflödig genom allmänna omsorger, så uppstår, fastän under ett i början fagert sken af beredd och meddelad hjälp, likväl en ny, verklig och ännu större nöd, en moralisk nöd, en sinnesförslappning, en glömska och ledsnad vid pligterna, som icke allenast helt och hållet förtärer de meddelade välgörningarne, utan ännu tillskapar nya behof och ny hunger, den inga välgörningar äro tillräckliga att stilla.

Vi skulle derföre våga tro en sådan inrättning, som uppmuntrade Föräldrar i allmänhet och Mödrar i synnerhet, att omtänksamt, flitigt och redligt arbeta för egen och sina barns bergning, uppfostran och vård, samt i synnerhet föreläsa dem uti en af lefnaden bevisad Gudsfruktan, en sådan inrättning våga vi tro vara den med tidens kraf bäst öfverensstämmande och, så vidt genom yttre medel ske kan, bäst mot ändamålet svarande. Vi ville hoppas, att genom den, sederna skulle smånin-gom upphjelpas, arbetsamheten upplifvas, huslig trefnad och lugn beredas, ägten-skaplig endragt och samverkan till det uppväxande slägtets sedebildning uppmun-tras: och det förnämsta och kraftigaste medlet härtill, en öm och sedlig Modersvård befrämjas. För ett sådant ändamål skulle visserligen hvar och en Christligt sinnad människovän med glädje offra sin skärf, i öfvertygelsen, att människokärlekens aldrig bättre och med Christendomens anda enligare yttrar sig, än till motarbetande af det moraliska eländet, roten till allt elände, till befrämjande af den moraliska välfärden, grunden och kärnan till all välfärd.

Med ljusa förhoppningar våge vi emotse detta goda ändamål i denne Stiftelse, för hvilken vi öfverenskommit om följande Stadgar:

1.

Ett Sällskap af välgörande Fruntimmer, under namn af *Sällskapet till uppmun-tran af öm och sedlig Modersvård hos fattigare med flere barn försedde Mödrar* förenar sig till detta gagnande ändamåls vinnande.

2.

Sällskapets föremål är att, så vidt medlen tillåta, genom understöd hjälpa och uppmuntra de inom Hufvudstaden boende Mödrar, gifta, eller Enkor, som med 3:ne eller flera barn äro stadde i fattigdom, hvaruti likväl undantag må tillätas för ett mindre antal barn vid särdeles ömmande omständigheter. — Behofvet får dock ej vara enda villkoret för dessa understöd, utan måste det nödvändigt vara förenadt med en öm och sedlig Modersvård, bevisas i snygghet, ordentlighet samt en i dygd och Gudsfruktan efterdömelig uppfostran, såsom den förste och oeftergifligaste for-dran. — Till sådane Mödrar, på hvilka desse omständigheter inträffa, meddelas hvarje fjerdedels år 2, 3, 5 à 6 R:dr Banco allt efter barnens antal, Mödrarnes be-hof, eller öfrige förhållanden. — Skulle någon Moder efter erhållet understöd be-finna afvika ifrån föreskrifne pligter, indrages understödet ovillkorligt.

3.

Hennes Kongl. Höghet Kron-Prinsessan har Nådigst förklarar Sig vilja antaga Sig Sällskapets vård och Styrelse.

4.

Sällskapet består af obestämdt antal Ledamöter; af hvarje Ledamot erlägges en årlig afgift af 3 R:dr Banco. — Af dem, som äga håg och förmåga till kraftigare bidrag, tror sig äfven Sällskapet kunna hoppas frivilliga gåfvor, hvilka då anteck-

nas i en till detta ändamål inrättad Bok, som upptager hvars och ens efter behag lemnade bidrag.

5.

Hennes Kongl. Höghet behagar utse en Direction af 40 Ledamöter, boende i Hufvudstadens särskilda trakter, så att de hvar för sig, inom den, imellan dem sjelfve bestämde och öfverenskomne krets, noga kunna utröna de fattiges förhållande, söka så hos Presterskapet som å sjelfva ställena säkra upplysningar om deras vandel och deras behof, hafva beständig tillsyn öfver dem som erhållit understöd, så att de föreskrifne villkoren uppfyllas samt äfven anmäla till Comitéen så väl dem, de anse i behof om hjälp, som ock om sådana anledningar förete sig, hvilka billigtvis fordra understödens indragning.

6.

Utaf Directionens Ledamöter behagar Hennes Kongl. Höghet utse sex personer, hvilka utgöra en Central-Comité, som äger Styrelsen af det hela, vården af Medlen och med Directionen att öfverlägga om deras utdelning i mån af tillgångarne.

7.

Då någon plats i Directionen eller Comitéen blifver ledig, återbesättes densamma genom Hennes Kongl. Höghets Nådiga utnämmande.

8.

Hennes Kongl. Höghet utnämner Sällskapets Secreterare och Kamererare; den förre äger att vårda archivet, och att vid Sammankomsterne, så väl den allmänna som de i Directionen, och i Comitéen föra protocollet; — den sednare att emottaga och redovisa inflytande och utgående medlen, — uppgöra så väl årsräkningen som de särskilte Cassa-rapporter, hvilka kvartaliter till Hennes Kongl. Höghet inlemnas. — Det beror af Hennes Kongl. Höghet, ensam att förena eller åtskilja dessa 2:ne tjenstebefattningar.

9.

Sällskapet har en årlig allmän Sammankomt den 3 Maji, till minnet af dess stiftning.

10.

Vid denne allmänna Sammankomst, som Sällskapets alla Ledamöter äga rätt att bevista, uppläses den af Secreteraren författade Årsberättelsen, äfven som den af Revisorerne uppsatte berättelsen om förvaltningen af samma medel, — anmäla de anmärkningar de möjeligen dervid gjort och föreslå decharge för Styrelsen för det förflutna året. — Då väljes äfven af Sällskapet genom omröstning 2:ne sådane manspersoner till Räkenskapernes genomseende och granskning, som de anse dertill skickelige samt 2:ne Suppleanter i fall de ordinarie under tiden bortgå.

För öfrigt föredrages dervid alla de Ärender Hennes Kongl. Höghet Nädigst befaller och anser för Sällskapet väl nödige, samt föreslås nya Ledamöter m. m.

11.

Räkenskaperne för det förflutna året skola vara färdige och af Directionen till Revisorerne aflemnade inom den 1 Martii det nästföljande, så att de kunna vara genomsedde och granskade inom den 1 April och förklaring, om sådan erfordras, kunna af de redovisande inlemnas till Högtidsdagen den 3 Maji.

12.

Så väl Directionens som Comitéens Sammankomster utsättas så ofta Hennes Kongl. Höghet det befaller.

Stockholm den 3 Maji 1827.

J O S E P H I N E.

LOUISE ASPELIN.	HELENA BERGVALL.	ULLA DE GÉER.
CARIN DEMANDER.	HEDDA DÖBELN.	ANNA ERLING.
SOPHIE FRANZÉN.	EBBA FUCHS.	HENRIKA GEYER.
CARIN HARTMAN.	SOPHIA HEDRÉN.	ANNA HEERMAN.
LONA HELIN.	JOHANNA AF KULLBERG.	CLARA LILLJENWALLDH.
MARIA LUCHOU.	ULLA LÖWEN.	AUGUSTA LÖWENHJELM.
CHARLOTTE MÖRNER.	CHARLOTTE PHILIPSON.	CHARLOTTE PIPER.
CHARLOTTE ROSENBLAD.	ANNA ROSENBLAD.	ULRICA SCHARP.
SARA SCHULZENHEIM.	GUSTAVA SCHWAN.	SOPHIA SJÖBÄCK.
CARIN SMERLING.	CHARLOTTA STENBERG.	F. SÖDERBERG.
JEANETTE TUNELIUS.	THERESE UGGLAS.	ANNA WALLIN.
ULRICA AF WANNQVIST.	HEDVIG WESTIN.	CHRISTINE WESTIN.
CAROLINA WESTMAN.	AURORA AF WETTERSTEDT.	SOPHIA AF ZELLÉN.
		SOPHIE ZETHELIUS.

Jacob De la Gardie.